

Indenrigsministeren: Som den ærede Ordfører har bemærket, har der ikke været Leilighed til nogen Conference i denne Sag mellem Udvalget og mig. Jeg maa ogsaa erkende, at det var ønskeligt, at Sagen blev fremmet hurtigere, end det kunde være skeet, hvis den skulde have været udsat efter en saadan Forhandling; og der er, som af den ærede Ordfører bemærket, saa meget mindre Betænkelighed i denne Henseende, som Sagen nu kun er til første Behandling; jeg tør saaledes betragte denne første Behandling som en Art Udvalgs Behandling, skøndt med et noget større Udvalg end ellers og med et offentligt Udvalg. Der kan da fra min Side ikke være det Mindste at erindre mod den Form, som det ærede Udvalg og den ærede Ordfører have valgt med Hensyn til Omarbejdelsen af Lovforslaget. Naar en Omredaction, støttet til gode Grunde, skeer i en saa smagfuld og velovervejet Form, som navnlig den ærede Ordfører ved at give sine Lovforslag, saa skal der allermindst fra min Side være nogen Indvending at gjøre derimod; snarere kunde det fremkalde et Ønske om, at den ærede Ordfører ikke vilde være saa sparsom med at fremkomme med Lovarbejder og ikke vilde indskrænke dem til de Tilfælde, hvori han dertil af Thinget bliver befaleet. Hvad nu Sagen selv angaaer, skal jeg naturligvis heelt vel erkende, at der er foretaget ikke uvæsentlige Forandringer; men paa den anden Side har jeg i den forandrede Redaction i det Hele gjenfundet de Grundtænkter, som gaae igjennem det tidligere Lovudkast, og det er i mange Retninger saa meget naturligere, som der her maa benyttes Materialier, som væsentlig maae tages andetstedsfra. Det ligger jo i dette Forholds Natur, at medens Lovgivningsmagten maa paatrykke de Meddelelser, som kunne faaes, Autoritetens Stempel, ville Udgangspunkterne for en stor Deel være givne fra sagkyndige Autoriteter, da de ikke kunne forudsættes at være tilstede hos Lovgivningsmagten selv, idet her er Tale om Forholdsregler mod smitsomme Sygdomme, om hvilke ingenlunde hver Mand kan antages at have en virkelig begrundet Mening. Hvad angaaer den Form, som Udvalgets Tanke har faaet med Hensyn til Dyr lægerne i den

første Paragraph, saa skal jeg dog henstille om ikke Formen — Tanken skal jeg ikke have Noget imod — naar man iøvrigt vil opstille de Hovedregler, som her ere fremsatte, maatte være noget anderledes. Naar det nemlig hedder: „Alle examinerede Dyr læger skulde, forsaavidt de ville befatte sig med Behandlingen af smitsomme Sygdomme hos Huusdyrene, af Amtmanden i det Amt, hvori de praktisere, forsynes med en af denne bekræftede Protokol o. s. v.“ saa seer jeg virkelig ikke, hvorfor man ikke kan opstille Reglen saaledes, at den angaaer alle praktiserende Dyr læger, som overhovedet effectivt ere dette; — at en Mand, som blot engang har taget Examen, men opgivet at praktisere, ikke gaar ind under Reglen, er klart. — Men saaledes, som Paragraphen er redigeret, faaer det Udseende af, at der saa noget Særegt i dette „for saavidt de ville befatte sig med Behandlingen af smitsomme Sygdomme.“ Det forekommer mig, at de virkelig praktiserende Dyr læger, som ville praktisere paa den Maade, her er Tale om, maae fremtræde med en bestemt, anerkjendt baade Forpligtelse og Ret, saa at de ikke i det ene Øieblik kunne sige, at de ville, og i det næste Øieblik, at de ikke ville. Det synes, at der maa være en anden Vej at gaae i den Henseende, og jeg seer ikke, hvorfor man ikke kan sige med Hensyn til disse Mænd, at det er deres Pligt at tjene, ligesom man sger det med Hensyn til Læger i Almindelighed, det er saavel en Pligt for dem at fungere som en Ret. Derved vil ogsaa Systemet staae klart og skarpt. Jeg kan vel tænke mig en Indvending fra den ærede Ordførers Side; men jeg vil dog hellere afvente den og see, hvorledes den bliver stillet af ham.

Hvad angaaer den Maade, hvorpaa det navnlig i § 3 er paatænkt at indordne den Myndighed, som i Realiteten skulde tilkomme Dyr lægerne, under den sædvanlige Autoritet, saa vil jeg spørge, om det er at forstaae ordret, naar det hedder i § 3: „Bæger han (Eieren) sig ved at underkrive, skal Dyr lægen paa Landet tilkalde Sognefogden, som ved en Tilførsel til Protokollen skal give Eieren Tilhold.“ Er det at forstaae saaledes, at Sog-